

[A. C. D. Petersen.]

vare et Aar, før denne Kontingenteringsbestemmelse bliver virkningsfuld, men det danske Landbrug kan ikke slaa sig saa stærkt til Ro, at det ikke paa nærværende Tidspunkt finder sig foranlediget til at tage dette Problem op til Drøftelse og finde en Løsning paa det, inden Kontingenteringen begynder at virke. Det kan ikke nytte, at vi, saaledes som paa et andet vigtigt lovgivningsmæssigt og økonomisk Omraade, lader Forholdene udvikle sig, som de kan bedst, indtil vi i den ellefte Time staar foran de Ændringer, som nødvendigvis maa ske. I den ellefte Time forsøger man saa at gennempresse Ting, som man nu finder er saa paakrævede, at Gennemførelsen deraf ligefrem stilles op som et Krav fra Ministeriet til Oppositionen, hvis ikke det skal faa politiske Virkninger.

Derfor mener jeg, at det er paa Tide at rejse dette Spørgsmaal overfor den højtærede Landbrugsminister: Hvad tænker Landbrugsministeren paa at gøre? Vil Landbrugsministeren overlade dette til Erhvervslivets frie Selvbestemmelse, som kun har vist sig at føre til en stadig Forøgelse af Produktionen, saa længe der kan skaffes Produktionskapital til Veje?

En Ting maa man gøre sig klart: at den Henstandslovgivning, den Moratorielovgivning, som man ved dette Lovforslag gaar ind for og søger at faa gennemført, betyder, at Midler, som ellers skulde have været præsteret i Udbetaling for at klare de stipulerede Rente- og Afdragsbetalinger, nu kan tilbageholdes og Produktionen som Følge deraf stimuleres eller i hvert Fald opretholdes. En Moratorielovgivning har saaledes ikke en ensidig Virkning, men den har ogsaa den Virkning, at Produktionen kan opretholdes eller forøges, og alle maa jo erkende, at Produktionen er for stor. Alle, der forstaar Tingene, og her mener jeg ogsaa, man maa tage den højtærede Landbrugsminister med, forstaar, at der maa en Indskrænkning til, for at Varekvantumet kan komme til at staa i passende Forhold til de Afsætningsmuligheder, vi har, men naar man forstaar dette, maa det da være i højeste Grad paakrævet, at man sætter ind for Foranstaltninger, som tager Sigte paa at begrænse Produktionen — men den foreslaaede Foranstaltning vil, som sagt, snarere bidrage til at opretholde Produktionen end til at nedsætte den. Derfor er det ikke nok, at man beskæftiger sig med denne Lovs direkte Virkninger, man maa ogsaa beskæftige sig med de af denne Lov flydende indirekte Virkninger. Ogsaa paa

anden Maade vil et saadant Indgreb fra Lovgivningsmagtens Side faa en Virkning for Landbruget, og det maa dog undersøges, om man tør udsætte sig for en saadan Virkning. Det kan jo ikke nytte, at man hjælper de Mennesker, som dette Lovforslag tager Sigte paa, nemlig dem, der, som det ærede Medlem Hr. Kyed for et Øjeblik siden udtalte, allerede er insolvente, idet Lovforslaget kun tager Sigte paa dem, hvis Gældsforpligtelser andrager mere, end deres Aktivers Værdi andrager, hvis man ved at sætte ind for at hjælpe disse Folk bringer andre, som ellers kunde klare sig, ind i Forhold, hvorved deres Muligheder for at klare sig selv bliver ringere. Det er altid betænkeligt i en Krisetid at gaa ind for et Indgreb paa Kreditgivningens Omraade og sige til Kreditorerne: nu træffer vi Lovforanstaltninger, som udsletter de berettigede Krav, som I har paa jeres Debitorer. Det betyder, at den eventuelle Laanekapital, som ikke paa noget andet Tidspunkt er mere nødvendig end netop i en Krisetid, for dem, som benytter Kreditten fornuftigt, beskæres for de Mennesker, som eventuelt kunde klare sig, hvis ikke denne Foranstaltning blev truffet. Det er jo klart, at de Kreditorer, som ser, der bliver gjort Indgreb i deres Rettigheder med Hensyn til den Panteret, de har, bliver tilbageholdende med Hensyn til at yde Laan til andre, og at de Kreditorer, som har Beløb til gode for ydet Arbejde eller af en anden Aarsag, men ser disse beskaaret, enten ved en lovmæssig Akkordordning, Tvangsakkorder eller ved Henstandsbestemmelser, saaledes at de ikke kan gøre deres berettigede Krav gældende paa det Tidspunkt, hvor de anser det for formaalstjenligt for at faa dem effektueret, bliver vanskeligere at forhandle med for de Landbrugere, som ikke direkte bliver hjulpet ved disse Bestemmelser. Derfor er det ikke tilstrækkeligt at se paa, hvem man hjælper gennem denne Lovgivning, man maa ogsaa se paa, hvem man skader derigennem. Der er for os saa mange Betæneligheder, at jeg paa nærværende Tidspunkt maa sige, at vi ser med nogen Skepsis paa det foreliggende Lovforslag.

Noget andet er, at ogsaa det konservative Folkeparti gerne vil være med til at træffe saadanne Foranstaltninger, som tager Sigte paa at henholde Betalinger, som nødvendigvis vil slaa en Mand ud af hans Erhverv, hvis de skal ydes paa nærværende Tidspunkt. Men vi maa kræve, at den Lovgivningsmagt, som gør dette, og at det Ministerium, som fremsætter disse Forslag, med nogenlunde Rimelighed kan paavise,